

OLÁH ANDRÁS

TÁVOLSÁGOK

*távolságtartóbbak lettünk
lemondtunk kiváltságainkról
beletörődéssel szemléljük
ahogy kiszakadunk
a mindennapok gyűrődéseiből
elszöknek előlünk az álmok
az idő szétfolyik valami furcsa
lebegés sodor újabb ájulásba
de a gravitációt szabálytalan
átváltozásaink sem győzhetik le
nem tudjuk a szomszéd kutyája
miért morog holott máskor elvárta
hogy a kerítésen keresztül is simogasd
a lakást mindennap többször is
átszellőzteted magaddal
társalogsz – kifecsegsz mindent –
pedig csak faltól falig létezel
eltévedsz mégis holott nyakig benne
vagy a kíméletlen csöndben
babonáinkat beépítjük éjszakáinkba
és hiába kapcsoljuk ki a rádiót
jó eséllyel győz az unalom
egyébként is kidobásra ítélt
alkatrész vagyunk
ma még javíthatók talán
de ha meglötyögősödünk
pótolnak másikkal – erősebb
garanciális fedezettel bíróval –
hisz amikor a postás aláírhat helyettünk is
visszavonhatatlanul egyedül maradunk*

VAKCINÁRA VÁRVA

*elképzelt városok utcáin bolyongunk
apámmal a tervezett kirándulás helyett
ez a büntetés amiért megadtam magam
alkudozni sincs kivel: csak a hallgatag falak
repedéseiből köszön vissza az idő
változtatni kellene – kidobni adósságot
termő csalásainkat fejet hajtani
minden zivatart túlélő pribékjeink előtt
megcsókolni a kihallgatótiszt kezét –
mert a múlt mindig felkeveredik
a zavaros lerakódások nem férnek bele
a hallgatásba így leszünk a csend
üldözöttjei – rivális kísértetek –
akik elhanyagolni kényszerülünk
most egymást is – belehervadunk
a dacos tegnapok homályába
meséidet hallgatom sosem volt
időkről a csontokat törő kárhözatról
beszállásolásról kitelepítésről
kolhozosításról kisajátításról elkobzásról
ebből a világból menekítetted át
kilencven év történelmét
a huszonegyedik század förtelmes levegőjű
szabadságába ahol mára
kórház-fehérbe öltözött az ég
fertőtlenítőszer szagú a nyár
keresed hiányainkban hol a rés
utoljára nővéred temetésén öltöztél
feketébe testvéreid már mind a föld alatt
lemérted a távolságot sírjaik között
az ember ilyenkor térdre rogy
de te átlátsz a maszkok nyújtotta horizont
fölött s még messzire indulsz
mielőtt zörgő csontjaid Istenre hagyod*